

SITGES'96

David Desola Mediavilla

L'excés és l'adjectiu que millor qualifica el festival de Sitges d'enguany, tant en el desenvolupament del mateix, com en el punt final del lliurament de premis, (alguns d'excessivament previsibles i altres d'excessivament arriscats):

Si bé el de la millor pel·lícula i fotografia va recaure en el film que tothom esperava "The Pillow Book", del prestigiós cineasta Peter Greenaway, autor de productes tan curiosos com "El cocinero, el ladrón, su mujer y su amante", "El vientre del arquitecto" i "El contrato del dibujante", per contrapartida, la menció especial i el guardó al millor guió va anar a parar al

ella una espurna insalubre a lo John Watters i una estètica de moderna sèrie "B" al estil Jess Franco (tot plegat, una combinació impactant que pot arribar a indignar a l'espectador; concretament, vaig comptar dotze persones anant-se de la sala durant la projecció).

El premi de la crítica i el de la millor direcció se'ls va endur merescudament la pel·lícula iraní Gabbeh de Moshen Makhmalbaf i el del millor actor el consagrat James Woods per El corredor de la muerte que retorna al problemàtic tema de la pena de mort. Una altra sorpresa la va protagonitzar l'exhuberant Melinda Clarke, que contra tot pronòstic va acon-

En la secció "Premier" cal destacar la gran acollida que va tenir el film Dead Man del director Jim Jarmush, amb el sempre eficaç Jonny Deep, i que mostra una visió innovadora i atípica del western convencional.

Per altra banda, la dosi excessiva de "Glamour" la va protagonitzar el carismàtic Bad Boy del cinema independent ("?) americana, Quentin Tarantino, que va presentar a concurs un curtmetratge allargat en el qual tan sols exercia de productor; la roda de premsa posterior va ser un despropòsit d'enginy tarantinià que va eclipsar el veritable fi de la trobada i va posar en un incòmode segon

pla el director i la protagonista de la pel·lícula que es presentava: Curdled, també traduïda amb un títol, si més no, hilarant Tu asesina que nosotras limpiamos la sangre, la falsedat de la presentació va arribar fins al punt que un periodista va demanar que s'apartessin els responsables del film per tal de fotografiar en solitari al monstre Tarantino.

El pol oposat d'aquesta "moguda Kitch" americana el trobem a la presentació d'una deliciosa fàbula hongaresa Haggyallogva Vaszka de Peter Gothan, en la qual amb prou feines es va reunir un grup de trenta perso-

nes i que en el posterior forum, amb la impagable presència del director, va disminuir a una dotzena d'interessats.

Per a un servidor va ser la màgia d'aquest relat fantàstic (que difícilment arribarà a les pantalles comercials) el que va donar a Sitges el carisma de festival d'àmbit local i autènticament independent del que sempre hauria de gaudir. ❖

film més controvertit i estrambòtic del certamen: "Fotos", "opera prima" del director canari Elio Quiroga (és força remarcable l'actitud de la crítica que va respondre amb xiscles l'atorgament d'aquests premis). La veritat és que qui subscriu aquestes línies encara dubta si aquesta pel·lícula ratlla la frontera d'allò sublim o es perd en l'abisme de la ridícula, i si bé estic d'acord en què parts del film van des de la pitjor època de Buñuel fins a la millor d'Almodóvar, també inclouria en

seguir el premi a la millor actriu per La lengua asesina, una coproducció Anglo-Hispana del barceloní Alberto Sciamia. En l'àmbit dels efectes especials, era d'esperar que sortís triomfant la pel·lícula The Frighteners traduïda al castellà amb el patètic títol de Agárrame esos fantasmas i que ens mostra una nova faceta del director "Gore" reciclat Peter Jackson, (després de la seva etapa de "sang i fetge" ja ens va sorprendre amb un excel·lent drama fantàstic: Criaturas celestiales).